

Siyah Bir Nefret Bırakıyorum Sana

– YuReKiKLiMi · 13 Şubat 2013

Beni okuyan kişi !

Bırak işlerini bir kenara ve kapat gözlerini.

Beni kalbinle oku ama bildiğin en yüksekten düş üzerime.

Kaleme dökülen duyguların çıplak ve üşüyorsan hayallerinde üryan;

Koy koltuk altına sabrını o zaman.

Senin hikayen yazılıyor, şimdi ve tamda burda.

Öyleyse kapansın tüm ışıklar ve açılsın perde senin için.

Bir sonbahar sabahıydın şişmiş yüzün ve Fransız şarabı tadında yıllanmışlığıyla aynanın karşısındaydın, kendine güçlkle günaydın diyordun. “Günaydın”.

Havluna sarıldığında keşke yaşamımda senin kadar yumuşak olsaydı geçiyor içinden ve saniyelik üzüntüyle çıkıyordun banyo kokulu gerçeğinden. Yalandan omlet tadında yaptığın kahveli kahvaltıdan sonra yeniden doğuyordun güne. Biliyorsun sen bu değilsin ama mecbursun sarmaşık dallarında sallanmaya. Kendine şöyle diyordun; “DÜNYA DENEN ŞEY BENİM” ve biliyorum çok yakında olacak.

Dikkatini dağıtan birşey oluyor ve sonra maskeni takıp tebessüm ediyordun reddettiğin yaşama.

Teşekkür ederim çok iyiyim sen nasılsın ? diye başlayan sohbetin rüzgarında iki saat kazanıyordun belki daha uzun belki daha kısa; ama sonra göğsün sıkışıyor nefes adlediyordun bir filmi belki şarkıyı ya da kalemin içselliğini ve sonra hangi mecazda yüzleşeceğini prova ediyordun.

Üzerinde en kalın zırh, en görkemli atın üzerinde en sert yüzünle ağlıyordun zaferine, kılıçtan geçiyor tüm susmuşlukların ve nal kuvvetinde kalkıyor vefasızların çamurları yerden. Alabildiğine mutsuzluk çığığı atıyordun yüreğindeki sancakla ve gözlerin boşalıyordu bulutlara en yüksek intikamla.

Gözlerin dolmaya başladı mı ?

Ağlıyorsan doğru yoldasın, dolduysa yakınsın, değilse hala gözlerini kapatmamışsındır.

Kurtul egondan; seni seviyorum hemde senden daha çok.

Kapat lütfen ! kendi hatrın için, korkma kimse gülmeyecek söz veriyorum. Sadece müziğe ver kulağını.

Şuan istediğın kaledesın, tüm kainat yeşil ve yürüyenler beyaz ve sen en beyazı; artık gülen bir bebeğı kucağında hissediyorsun. Ağlıyor bilmediğın bir nedenle ama sana ağlıyor çünkü senin kollarında bu kainat. İsteddiğın bu değılmiydi?. Öyleyse ölesiye sev onu kulağın tıkamadan, bu yoldan geçtiğini bilerek. Ne muhteşem değıl mi ?.

Kendine şöyle diyordun “BEN İYİ BİR İNSANIM”. Kalbinin rotasına güveniyordun çünkü, sadece ikilemedesın biliyorsun bunu, sen kimseyi üzemezsin sadece takdirdi istediğın.

Derinlerindeki isyan çığ kusuyordu zafersizliklerine, gök gürültüsüyle geliyordu üzerine “YETER” diyordu haşmetiyle.

Sonra birden sustun ve tamda tüylerin diken olmuşken nazik bir hıçkırıkla “ TANRIM LÜTFEN” bana bir renk ver diyerek ağlamaya başladın o kadar çok ağladın ki görenler verem oldu yazdıklarından ve bitap düştü yüreksizler..

Eğer buraya kadar geldiyse; bana katıl ve haykır benimle,

“NEFSİM SANA BİR NEFRET BIRAKIYORUM” tüm içtenliğimle ve yaşamışlığımla, asla ve hiçbir zaman ben beni terketmeden; (Mutsuz olsamda).

En zor cümle buydu bundan sonrası ne kadar ağlayabildiğınle ilgili.

Hikayeni kendin yazıyorsun ben sadece yol açtım sana.
Unutma sakın,

“AĞLAMAK YÜREK DEĞİL KALP İSTER”

Bülent KAYA
İSTANBUL/13/02/2013